

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

El gran discurs de 'n Salmerón

Veus'aquí els resultats.

ULLADA POLITICA

El govern Vega de Armijo encara no ha caygut, però s'aguanta enganxat ab agullas. ¡Las dificultades que troba a cada pas!... Pero las unas procura resóldrelas de la millor manera, y respecte a las que no s'hi prestan tant, se surt del pas aplas-tantlas. La qüestió es viure, ó millor dit *durar* tot el temps que's pugui.

No va costarli poch ni gayre la provisió de la cartera de Marina: cinch ó sis candidats varen fracassarli, els uns per ser marinos y els altres per no serho: per fi's va trobar un bon senyor que ho havia sigut y ara no ho es, es á dir, un anfitri, y va ser-li adjudicat el *dominio de los mares*.

El debat sobre la crisis, iniciat per en Nocedal, arribá á una altura incommensurable ab el discurs d'en Salmerón, modelo de claretat, sinceritat y valentia. Els fantotxes dels partits monárquichs quedaren tots esbutifarrats que feyan llástima, sense alé para defensar al régimen. No falta qui's va quei-xar amargament de aquesta indefensió, sense pensar que, pobrets, prou feyna tenian per ells.

En Moret, sobre tot, estava tan desconcertat, que se li escaparen declaracions que'l colocan al mateix nivell dels clericals, frech á frech d'en Maura. En Canalejas, que cada día li té més tirria, volia reventarlo; però 'ls amichs l'han contingut, per' evitar que ab la seva escamesa tirés al botavant la prim-parada situació, la qual sols pot sostenirse aguantantse tothom l'alé y fent el dissimulat.

Gran sort pels liberals dividits que no sigui possible pensar en un cambi de política sense que s'hajan aprobat els acorts presos en la Conferencia de Algeciras, pera lo qual hi ha un plasse que termina el 31 de desembre, y sense que s'hayan votat els presupuestos. De aquesta votació podrian passarse'n apelant al recurs de prorrogar per un any més els vigents; però hi ha una innovació de la qual els monárquichs no'n poden prescindir, la qual se refereix á l'assignació senyalada á la Reyna consort en calitat de llista civil.

Davant de aquests compromisos se comprén molt bé que la situació s'aguanti. Encare que caygués hi posarian canyetes pera sostenir-la.

Per aquest motiu, y á fi de qu' en Canalejas pugui sostenir el punt, s'alterna la discursió dels presupuestos ab la de la Ley de Asociaciones, que representa la *Desassociació* de la majoria desde'l moment que 'ls elements de'n Moret y en Montero Ríos la repugnan, y'l govern la sosté tan sols pera no rompre ab en Canalejas. Els republicans han acordat discutir-la en serio tractant de separar lo referent á las Asociaciones propiament ditas que han de ser libérrimas, de lo que toca á las Congregaciones religiosas, que han de subjectarse á la potestat civil ab exclusió de tota ingerencia vaticana.

Els clericals no cessan en la seva campanya des-aforada. A Pamplona va haverhi diumenje una manifestació que acabá ab un desori, no per cert tan gros com el que 's temia. Las señoras madrilenyas de las firmas las feren presentar al rey per una comisió de 18 (una dotzena y mitja) de las més calificadas per la seva posició social y 'ls seus sentiments ultramontans. Diuhen els periódichs que don Alfonso las hi va contestar ab las següents textuales paraulas:

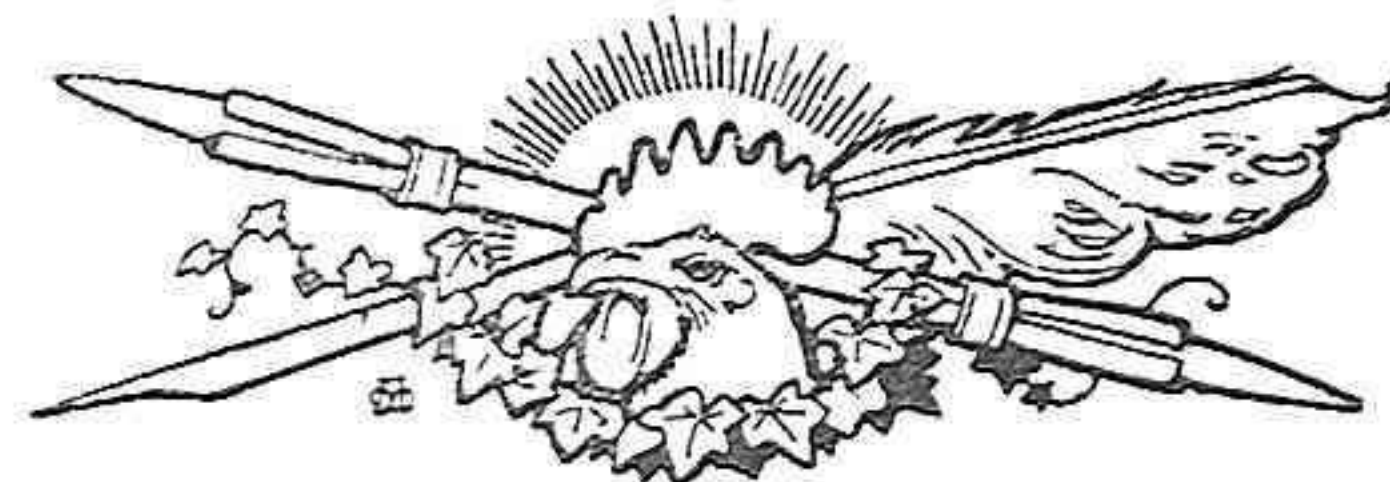
—Yo soy tan ferviente católico como las señoras que firman este Mensaje, pero como Rey constitucional que soy, en materia pública como en las demás, he de hacer aquello que mi Gobierno responsable proponga y las Cortes aprueben.

(Aplausos en la galería.)

A última hora s'ha decidit el govern á conjuminar la Ley de amnistía. Pero es tan migrada y se separa tant de lo que va prometre solemnement en Romanones, que tothom s'ha cridat á engany, considerantse objecte de una verdadera deslealtat.

Ja 'ls diputats de la Solidaritat catalana se dispo-san á anar á Roma per tot. Poden procedir ab la plena seguretat de que Catalunya en massa 'ls secundará... y no sols Catalunya sino tothom que á Espanya estimi la pau pública y la justicia.

PEP BULLANGA

Parla Salmerón

NTE las miserias de la política menuda y despreciable, l'única compatible ab l'agotament del régimen imperant: quan la fermentació dels apetits y las concupiscencias ompla l'atmosfera de la vida pública de un baf pestilent y marejador que fa perdre'l mon de vista, es molt de celebrar que un home de gran altura, de inteligencia clara, de cor noble y generós y de un patriotisme immaculat; que un home qu' es la representació més angusta del Dret y la Justicia, del Progrés y la Llibertat, de la Ciencia y la Conciencia, s'alsi com un colós, iluminant el conturbat esperit nacional, ab clarors de llampech quan condemna, clarors que's transforman per obra prodigiosa del talent en llum espléndida que guia y salva.

Aquest home es Salmerón, la primera figura indubtablement de la política espanyola, per ser la qu' encarna las veritables aspiraciones regeneradoras,

basadas en la dignitat dels ciutadans y en la dignitat de la nació.

Las darreras crisis miserables y afrontosas, suces-dáneas de algunas otras qu' en el periodo de aquests últims quatre anys venen perturbant el país, com á manifestaciones de la crisis suprema del régimen, obligaren al insigne Salmerón á formular las sevas opiniones en un admirable discurs, tan rich en obser-vaciones certeras, tan valent y intencionat per l' aguda penetrant de la seva crítica, y al mateix temps tan afirmatiu en lo tocant á las soluciones que cal adoptar pera dotar á Espanya de un fructuós govern nacional, que may, pero may s'ha pronunciat en el Parlamento una oració tan elevada, tan plena, tan lluminosa, tan rica en veritats... y per lo mateix tan eminentment revolucionaria.

Vels'hi aquí un discurs que hauria d' ésser llegit per tots els espanyols; més que llegit, aprés de memoria, en penyor de una perfecta identificació del poble ab el seu representant més digne y enlayrat.

Perque'l discurs de'n Salmerón es un gran mo-nument de clarividencia erigit ab el concurs de dos elements primordials que no fallan: el talent y la sinceritat.

Comensa pintant la perpetuïtat de la irremediable crisis del régimen y la impotencia pera l' establi-ment de un govern regular que pugui satisfer en lo més mínim las aspiraciones de la nació.

Planteja després el problema clerical, ab todas las fasses y vicissituds que ha vingut oferint desde'l any 1901 fins als nostres días. Ningú havia fet una exposició tan clara y fonamentada de aqueixa qüestió, senyalant punt per punt la pernicioso influencia vaticana, ingerintse en la vida del Estat per cer-tas complacencias elevadas, que may els homes dels partits monárquichs han cuydat d' enfrenar ni de contrariar, á causa d' estar més al arbitre del régi-men que á la devoció del país.

L' orador puntualisa una per una las claudicaciones dels polítchs de la monarquia, sas debilitates, son servilismo. Particularisat sobre 'l *modus vivendi* del Sr. Moret, diu:

«Lo que en el caso es de capital importancia saber es esto: que el *modus vivendi* fué una imposición del Vaticano hecha á la regente de España y que la regente de España obligó á su Gobierno y aquel Gobierno sucumbió, poniendo á las plantas del Vaticano la soberanía y la dignidad del Estado español.»

Parla després del projecte de Concordat preparat pels conservadors ab aquestes textuales paraulas:

«Cómo por aquel momento se libró España de ese nuevo Concordato, que si aquel de 1851 merecía ya tantos reoselos á hombres como Narváez en pleno siglo XIX, el otro ha de poner el sello, ha de poner en España el estigma de que somos todavía un pueblo medioeval, un pueblo que no alcanza á afirmar la libertad de conciencia en el individuo, ni la independencia del poder civil en el Estado, cómo de eso, digo, se libró? Pues oídme, porque este es precisamente otro hilo rector en este tejido verdaderamente abominable de la crisis española.»

Se'n va llinrar á causa de la crisis sobrevinguda ab motiu del nomenbrament del general Polavieja de Jefe del Estat major general, imposit pel monarca.

Parla del automatisme de la real prerrogativa en els següents termes:

«Sería fácil erudición, y verdaderamente enojosa, mostraros cómo se ha ido esto desenvolviendo en el proceso de la vida constitucional de los pueblos europeos, y cómo aquello que constituía el *pivote*, la palanca de los movimientos de la opinión en la clásica Inglaterra, ha venido á ser meramente la aguja que marca las oscilaciones de los platillos de la balanza, órganos de la opinión pública; pero la palanca misma en la qual actúa, es el país, el único soberano, el único que tiene poder eficiente para realizar cuanto al bien público interesa y en la forma en las condiciones que al pueblo le plazcan.

«Pues aconteció, todos lo sabéis, que una de las cosas, en mi sentir la única, y por decirlo un adversario, adversario en relaciones que afectan á resquemoros muy íntimos de su corazón de español, puede estimarse que es acto de justicia; una de las cosas, repito, que para poner al ejército español en condiciones de reconstituirse y de que sirviera á los fines que la nación de él ha de demandar, de los cuales el menguado, el despreciable, el que debe acabar pronta y definitivamente, es el de ser órgano del poder, la había traído aquí en reforma modesta, pero de comienzos racionales para esa organización, el señor general Linera. Me refiero á la creación del Estado Mayor Central del Ejército. Y cuando fué necesario que se organizara, aquel Gobierno no pudo, digo mal, aquel Gobierno no quiso ejercer las funciones que le cumplian, haciendo entender al jefe del Estado que él no era el árbitro de nomenbrar al jefe del Estado Mayor Central; que esa era atribución peculiar, exclusiva, privativa del Gobierno.»

«En vez de haber hecho eso, salvando exigencias, requerimientos de respetables, si queréis, gallardías personales, se satisfizo con extremada complacencia la exigencia del monarca para nomenbrar á determinada persona, y desde entonces se inició por tal modo ese principio de poder personal del monarca, que aquel órgano elocuente de las imposibilidades del proyecto de ley de asociaciones que hablara aquí en la tarde de ayer, hubo de decir desde el banco azul que el rey era el que tenía el poder eficiente para mandar al ejército, y que en esa función el Gobierno estaba reducido á la mera función apenas de un secretario de despacho. (Bien en la minoría republicana.)

«Y, en efecto, señores Diputados, yo sé, y porque lo sé tengo el deber de decirlo, para que el país se entere, para que el Ejército mismo de ello se penetre, yo sé que ha habido aquí gobierno que cuando ha llegado el momento de otorgar ascensos, se ha limitado á desempeñar el misérrimo papel de un mero dependiente, llevando al rey los nombres de las personas en condiciones de ascender, para que el rey nomenbrara y para que el rey impusiera. Sé mas, tengo el deber de decirlo; sé que se ha puesto veto á determinadas personas que tenían condiciones cabales para merecer esos ascensos y se les ha obligado á los que han querido que se levantara ese entredicho, á ir á pedir al rey que les nomenbrara, y el rey les ha dado á ellos mismos alguna vez con complacencia la orden de que transmitieran al ministro de la Guerra su voluntad para que el ascenso se otorgara. (El señor Presidente del Consejo de ministros: Eso no puede ser.) Todo eso pasa y así vivimos en las relaciones del Estado con la Iglesia, sumisos ante las imposiciones del Vaticano, comunicadas por el jefe del Estado á sus Gobiernos.»

Lo restant del discurs conté una serie de cárrechs que no logra soprar la campaneta presidencial.

Afirma que «el Parlamento es una farsa, repartiéndose toda la acción real y positiva del Estado, ante la presión del Vaticano y los caprichos del monarca.» A las interrupciones del president respón qu'

ell no pot faltar al seu deber de republicá «deun-tando al país que tiene en la Constitución escrita un régimen que es fingido, que se adultera, que se mistifica, que se ve menguado en la representación de todos los órganos del poder público.

Parla del anunci de'n Moret d' establir la lliber-tat de cultes, y de la facilitat ab que desistí del seu propòsit, y li diu en un apòstrofe:

«Los monárquicos no sois hablar más que de lealtad para con el Rey; esa es la última de las lealtades requeridas; porque se es leal al Rey mientras el Rey cumple sus funciones; cuando no las cumple, el deber de lealtad ante el país, obliga á derribar al Rey.»

Senyala las contradicciones de'n Moret, y exclama:

«Salgamos de estas ambigüedades, y puesto que en la hora presente ha querido la opinión, no tanto la izquierda como la derecha de la vida nacional, que es la que ha venido á decidirlo y á sellarlo, ha querido todo el elemento, más que conservador reaccionario de la vida política de España, que ese proyecto sea el emblema del partido liberal, el Sr. Moret, ¿está con él ó está contra él? Ese es término ineludible; aquí no debemos jugar con el equívoco, no sería digno de S. S., sería indigno del Parlamento, y así como parece que arriba se ha tenido derecho para llamarlos farsantes, el país á coro, repitiendo ese eco, dirá: del Palacio de Oriente viene el eco y en las últimas capas sociales repercute: los Gobiernos parlamentarios de España son Gobiernos de farsa.»

Descubreix ab valentia la significació de la carta dirigida al Rey pel Sr. Moret, y s' ocupa de un fa-mós solt oficiós publicat en la *Correspondencia de España*, en el qual se consignan conceptes atribu-hts al rey, promoventse'l següent incident parla mentari:

«¡Así califica el Rey vuestros votos! (Muy bien en la minoría republicana; protestas en la mayoría.—El señor Ministro de la Gobernación: ¡No, no y no!—El Sr. Soriano: ¡Sí, sí!—El Sr. López Oyarzábal: Ese trabajo no tiene otro alcance que una mera fantasía periodística. Eso es notorio; lo sabe todo el mundo.—Denegaciones en la minoría republicana. Grandes rumores.)

Si el Rey no lo hubiera sentido y pensado así, ¿hubiera derribado el Gabinete del general López Domínguez? El hecho es este: que el Rey dió más valor á aquel pape-lito que á vuestros 161 votos. (Rumores y protestas. Muy bien, en los republicanos.—El Sr. Soriano: Estais cogidos.)

Final del admirable discurs:

«La realidad se os impone, señores diputados, el país la persigue y sólo se necesita que sienta un poco de hierro en su sangre, de fósforo en su cerebro, para que conciba y encarne en su acción la única idea redentora contra la monarquía que desmembró su territorio y que le ha deshonrado... (Protestas en distintos lados de la Cámara.—Ruidosos y entusiásticos aplausos en los republicanos.—El señor presidente agita la campanilla.)»

Y ara, com á sello indeleble, aquestes dos afirma-cions contingudas en la rectificació, que deurían grabarse en el cor de tots els espanyols:

«Que nos haya prestado grandes favores el Romano Pontífice, podrá ser cierto; pero con todo su auxilio hemos ido á lo hondo del abismo. Las oraciones podrán servir para la salvación de las almas creyentes; para la vida del Estado sólo sirven la conciencia de su derecho y la energía en el cumplimiento de su deber y en la defensa del honor nacional.»

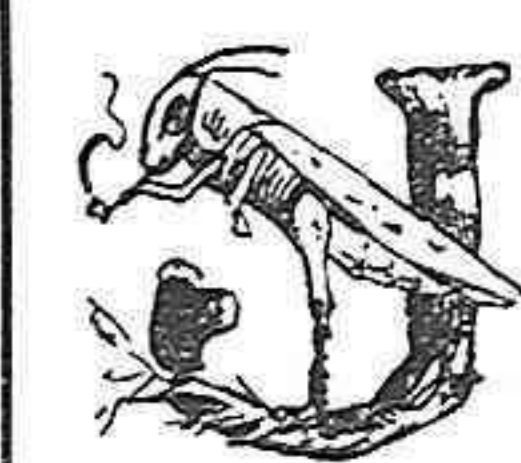
«Que tengan los hombres públicos el derecho de diri-girse al monarca, en buen hora; pero cuando se trata de incorporar esa acción á la vida del Estado, no tienen más que un órgano, si es que no quieren volver á los Gobiernos de camarilla, que es el Parlamento y la opinión, y mientras los Gobiernos están constituidos en esa forma, cuanto en contrario se haga, es anticonstitucional; responsables los hombres políticos, responsable también ante la conciencia del país el monarca que lo consienta ó solicite.»

Aquesta es la única doctrina digna y salvadora.

Y aquesta es precisament la que no poden practi-car els polítchs monárquichs, perque posposan sistemáticamente els seus debers de llealtat. Haurían de ser lleals en primer terme al país y al Parlament y prefereixen serho á la monarquia.

P. K.

Ab dos jochs de cartas

UGAR ab dos jochs de cartas ha sigut sempre una de las característics del Sr. Lerroux. Al veure's obligat á asentarse de Barcelona degué recomanar eficasment als encarregats de continuar aquí la seva política de perturbació y desgabell, que per res del món deixessin els dos jochs de cartas. Enca-re que'l seu maneig repugna al bon sentit y á la sinceritat, sempre hi ha algún que altre imbécil que's deixa alucinar per unas habilitats tan burdas.

Aixís, *El Progreso*, apenas tingué noticia telegrá-fica del admirable discurs pronunciat per Salmerón en el Congrés, li dirigi els elogis més ditirámbeche en un article que revela l'estil del seu redactor jefe. Sem-blava que en un moment quedava olvidada la iníqua campanya de desprestigi sostinguda contra'l ilustre jefe de la Unión Republicana; las repetidas desautorizaciones formuladas pels insensats en discursos de *meetings*, en confabulaciones de representants de centres, en mensajetes de desenfadada rebeldía. Se reconeixia, al fi, que'l ilustre Salmerón, al atacar ab tanta firmeza al clericalisme y á la monarquia havia fet obra eminentment revolucionaria, sembrant el desconcert en las filas desgabelladas dels partits monárquichs.

Nosaltres ens sentiam satisfets, orgullosos de aquest reconeixement de las condicions revolucio-narias d'en Salmerón, partint de uns elements que encare que més amichs de la gatzara que de la veritable revolució, havian vingut sostenint que'l jefe aclamat en la gloriosa Asamblea del 25 de mars, havia vulnerat l'esperit de aquell acte, fentse, per tant, indigne de continuar exercint la jefatura. —Nunca es tarde cuando llega—ens deyam plens de goig. Y ab'l adagi catalá afegiam:—La veritat sempre sura.

Però ben poch havia de durar la nostra ilusió.

A las pocas horas de l'aparició del encomiástich article d'*El Progreso*, se celebrá en la *Casa del Pueblo* un *meeting*, á pretext d' enlitr als insignes dipu-tats portugueses que están sostenint tan ruda cam-paña contra aquella monarquia. Tal era'l pretext; l'objectiu verdader era un altre: l'objectiu verdader del *meeting* consistia en atacar rudament, bestial-ment, á'n en Salmerón, ab tot y acabar de realisar en el Congrés un acte revolucionari de tanta em-penta y significació, quan menos, com el realiat per ilustres diputats republicans en el Parlament de Portugal.

Jutjis sino per las duas mostrats següents, que co-piém de la ressenya d'*El Noticiero Universal*, y que ceuhen ser verídicas, quan ningú las ha rectificadas:

«Habló luego el Sr. Arellano, que atacó al Sr. Salme-rón, diciendo que así como derrumbó la República, ha deshecho la Unión Republicana, pues cuando ha visto que se le exigía hacer la revolución, ingresó en la Soli-daridad Catalana.

«Aseguró que Lerroux es el único que quiere hacer la revolución y que no se ha hecho ya, según el orador, porque no hay confianza mútua entre los republicanos.»

«El Sr. Pich atacó á la Solidaridad Catalana, diciendo que los que en ella forman son los que han silbado al Ejército y á la bandera de España y los que halagaron alguna vez á esa institución para que les defendiera en la huelga general contra los obreros.

«Manifestó que la Unión Republicana se hizo para la revolución y no para la Solidaridad Catalana, y que si Salmerón quiere ser jefe de la Solidaridad, que lo sea, pero que no venga á Barcelona, porque aquí se le arrastrará tal vez por las calles.»

Y ara no's digni que careixen de importancia las espatotxadas dels Srs. Arellano y Pich, per ser ma-nifestaciones exclusivas de la seva tonteria perso-nal, perque lo grave no es que siguessin proferidas ab aplauso de la massa dels envenenats: lo grave es que la presidencia del *meeting* las consentís, deixant-las passar sense la més mínima observació.

Perque ¿no saben qui presidia el *meeting*? El re-dactor jefe d'*El Progreso*, l' autor probablement, ó sino l' autorisador, del article encomiástich del acte revolucionari realiat pel Sr. Salmerón en el Par-lament.

Algunas horas després de la publicació del article consentia, tolerava que's dirigessin contra aquell á qui tant havia envalsat el seu períodich, els atachs més brutals y més grossers.

¡Tan prompte havia deixat un joch de cartas, pera pendre'l altre!...

Afortunadament el partit republicá de Barcelona sab ja á qué ateners sobre'l particular. Els obe-cats podran encare tenir algú que 'ls segueixi, que tots els errors son disculpables... Pero els farsants, els que volen fer la política ab dos jochs de cartas, ¡oh! lo qu' es aquests, si es que s' empenyan en divertirse aixís, més d' hora ó més tart, están fatal-ment predestinats á jugar al solitari.

P. DEL O.

COSTA Y SALMERÓN

REYNAVA l'alegría desbordant en l'estany de las granotas que ab l'afany de destruir la Unión republicana, cantan alternament el monótono *rac rac* de una revolució de boquilla.

—En Costa, l'insigne aragonés—deyan—

s'ha retirat á la vida privada, dirigint en una carta terribles atachs contra'l Sr. Salmerón.

Y sense sentir la retirada, qu' es certament molt lamentable, lo que mes els engrescava á las granotas es que un home de la cultura de D. Joaquim Costa pogués fer coro á la seva despreciable canturia contra'l ilustre jefe de la Unión republicana.

Però ara, com sempre, han sigut víctimes de una nova superxeria. La realitat no ha correspost á las sevas aspiraciones demoleadoras. Llegeixis, sino, la següent carta:

«Sr. Director de *La Publicidad*

«No he adoptado actitud de ninguna clase respecto á mi ilustre amigo D. Nicolás Salmerón, jefe de la Unión Republicana: sencillamente, acabé de desprenderme del partido, el pasado mes, renunciando definitivamente á la vida pública, según tenía anunciado desde la primavera última.

«A las personas y entidades que se dirigen á mí en aquel equivocado supuesto, suplico que tengan por contestadas y cordialmente agradecidas con estas líneas sus respectivos despachos telegráficos y escritos.

Joaquín Costa.»

Graus 6 de diciembre de 1906.

El Sr. Costa, per desgracia, y ab sentiment de tot bon republicá se retira de la vida pública; però al anarse'n á casa seva, te avuy com sempre tots els respectes per son ilustre amich D. Nicolau Salme-rón, jefe de la Unión Republicana.

Avuy com sempre, dihem; y al efecte hem de re-cordar un fet ocorregut en l'Assemblea de Zaragoza, convocada y organizada pel Sr. Lerroux, que ja llavors maniobrava en contra de D. Nicolau, ab el propòsit d'liberatar de arrebatarli la jefatura.

Sapigué'l Sr. Costa qu' en l'escenari del Teatro hont se celebrá l'acte, s'hi havia colcat sols dos retratos: el d'ell y el del Sr. Lerroux, y exigí que s'hi colques també, però en lloch preferent, el del Sr. Salmerón, baix amensassa de no assistir á l'As-semblea si no's feya aixís.

El Sr. Lerroux no tingué mes remey que ajupirse á n'aquesta exigencia, ab la qual el Sr. Costa, home de talent y rectitud, rectificá en honor de Salmerón, una desconsideració tan barruera.

J.

L' amnistía

BÉ l'han feta gruar els ministres de la Monar-quía! Ab la solemne promesa de concedir-la posaren fi á un debat que 'ls podia compro-metre, trayent á discussió l'estat jurídic dels acon-teixements del 25 de novembre.

Però'l temps anava passant y la promesa no's cumpria. De bonas paraulas tantas com ne vulguin;

pero las paradas bonas, quan no van seguidas dels fets, son el distintiu dels mals pagadors.

Unas vegades perque la qüestió estava en estudi, altres cops perque sobrevenia una crisi i 'l govern queya, lo cert es que la presentació de la Lley d'amnistia s'anava aplassant, y 'ls que havien de beneficiar-la veuen ab sobresalt l'imminencia de una tançada de Cortes, que 'ls deixi a n'ells privats de la llibertat per temps indefinit. Son intolerables aquestes mostrars de refinada crueltat, fillas de la incertitud.

El Sr. Junoy, digne diputat per Barcelona, ha treballat sense descans, en tots conceptes: en el de substituir al Sr. Rectó en el compliment de la pena que injustament está sofrint, desde 'l mes de agost, a qual efecte no ha cessat de demanar la concessió de son propi suplicatori, y en el de que 'l govern compleixi la promesa que té feta davant del país. A tal objecte el Sr. Junoy no ha reparat en perjudicar la seva salut y 'ls seus interessos, prorrogant la seva estada a Madrid.

Ultimament rebé 'l concurs personal de alguns diputats republicans y regionalistas que temporalment s'havien asuntat de la Cort. Hi han tornat, resoltos a acabar de una vegada ab aquesta enutjosa qüestió, apretant de ferm si es precis y en últim cas tornant las cosas al ser y estat que tenian quan el Comte de Romanones, en nom del govern, feu la promesa de concedir l'amnistia sollicitada.

Al últim s'ha donat coneixement del projecte del govern. Es migrat, restringit, y no alcanza a un gran numero de presos y processats per simples delictes de opinió. Salmerón ha qualificat el projecte de desleialtat. Els diputats solidaris se disposan a exigir del govern el compliment del seu compromís. D'altra manera li farán guerra a mort.

Tanta informalitat no pot ja durar més. Catalunya demostrará que no está disposada a consentir que se la enganyi impunement.

L' *Avi Brusi*, per boca de 'n Reparaz, relacionant las últimas crisis ab la qüestió del Marroch:

«...las crisis se suceden unas tras otras con meses, con días, con horas de intervalo, y nosotros, los españoles que en Europa vivimos escuchamos con pena a los europeos preguntarse:—¿Pero dónde es mayor la anarquía: en España ó en Marruecos?»

Cal pendre nota de aquesta apreciació tan honrosa. Alguna que altra vegada 'ls monárquichs mateixos bé han de sacrificar las sevas preocupacions a la veritat.

Un cas de caritat catòlica.
Del hospital de Sant Joseph de Madrid ne signé expulsada una noya protestant per haverse negat a abjurar de la seva religió, ab tot y trobarse gravement malalta.

¡Quina infamia!

L'arquebisbe de Zaragoza va dirigir-se als diputats de la regió aragonesa preguntant-los que no votessin la Lley de Asociaciones.

Ni en Moret, ni 'ls republicans han donat resposta a una tan impertinent contestació. En cambi alguns diputats *liberals* per las provincias de Zaragoza y Teruel li han respost oferint-li no votarla y expressant-li la seva adhesió y protesta dels sentiments religiosos.

«Diputats liberals els que de tal manera 's deixan ficar dintre de la mitra del arquebisbe?... Ratas de iglesia y res més que aixó.»

El preu dels blats estrangers ha suferit una baixa, lo qual ha bastat pera que 'ls diputats castellans demanin al govern un augment de drets de Aduanas, al objecte d'evitar que l'entrada de aquells perjudiqui 'l preu dels que aquí 's cullen.

Partidaris del pá car, aquells diputats son els que mes cridan contra la protecció a la industria, bramant contra lo qu'ells ne diuen el *egoísmo catalán*.

«Els no que no 'n son de egoístas... ¡Y cá han de ser!... Ells no son més que uns bromistas que lligant un tros de pa al extrem d'un cordill y 'l cordill a una canya, fan la figuereta als espanyols afamats.»

El Papa aixussa als catòlics francesos a que 's rebelin contra las Lleys de la República.

No content ab haverlos decidit a retxassar la constitució de las asociaciones cívicas que 'ls hi hauria permés disfrutar tranquilament els edificis destinats al culte, ara 'ls induheix a no cumplir la Lley de reuniones, que 'ls obliga a donar coneixement previ a las autoritats dels actes públics que pretenguin realisar.

Es indubtable que aquesta insensata resistencia creará una serie interminable de conflictes. Pero no es menos segur que la República sabrá ferse respectar, per dos motius molt poderosos: perque es forta, y perque la rahó 'l assisteix.

La República ha ofert la pau als catòlics. Pero 'l suprem representant de una religió dita de pau, els aixussa, incitant-los a rebelarse.

La República no consentirá may en el seu país rebel·días fomentadas per un poder extranger. La seva justicia té bonas balansas pera donar a cada h'u 'l seu merescut.

Y davant de las balansas, no hi ha romana que valgui.

Els diputats de la Cámara francesa cobraven 25 francs de dieta per sessió; pero en lo successiu cobrarán per anualitats enteras, a rahó de 15,000 francs.

Com que fan tan bona feyna, el país estarà molt content en pagarla.

En cambi els diputats espanyols (me refereixo als de las pandillas monárquicas) actúan aparentment de franch y 'ns surten immensament més cars.

Per mica que Espanya 's descuidi li costará la vida.

Pera arrollar al clericalisme apoderat d'Espanya, se necessita 'l esforç de tots els liberals, sense distinció de procedencias. Y aixis, de moment, pot ser encare no n'hi haurá prou.

Vegin, donchs, si certa fracció del partit republicà barceloní, al reclamar per ella sola aquesta tasca, no dona mostrars de una gran insensatesa ó de alguna cosa pitjor.

Precisa no olvidar las muchas loyolecias... Hi ha qui, afectant un anti-clericalisme rabiós y exclusiu, no fa altra cosa que ajudar a dir missa als jesuïtes.

GUISONA, 11 de desembre

El divendres passat, día 7, el president de la comissió per fer venir freres y obrir un collegi enfront de l'Escola pública, de la qual la immensa majoria n'està contenta, van sortir a passeig ó a discutir el per què trigaven a venir dits freres, tal volta creyent que 'l rector ho impedía; sortiren a passeig aquell home, el president, el farmacéutic, el rector y un altre ensotanat. Lo que passaria entre ells, entre la gent de la pau, de la germanor, etcétera, ningú més qu'ells ho saben; el cas es que passats pocs moments, el president *dels freres* la emprengué a garrotadas contra 'l rector que 'l deixá blau, més que blau, li obrí el cap, de quals resultats encare jeu. La guardia civil diuen que agafá al agressor, pero 'l posá en llibertat poch després. No se sab que 'l jutje hi hagi pres part.

Lo que se sent per tot arreu es que la gent que predica la pau, l'harmonia, la paciència, son els que 'ns ensenyan a practicar l'odi, la rabia y la venjança.

«¡Qué deu esperarse dels pocs absoluts que quedan! ¡Pobre poble si tornessis a caure en mans de aquesta pinxeris!»

BAÑOLAS, 11 de desembre

Diuenje tingué lloch en aquesta vila un mitin clerical que 's doná en el teatro del Circol de catòlics.

Crech per demés ressenyar que d'exercits de llanús, capitanets per els corresponents freres d'ànimas dels pobles circunvehins y armats tots ab la correspondent bota plena de most, no 'n faltaren; aixó es natural y casi

imprescindible en semblants cassos, ja que aquests organissadors, d'exercits esquilats no 'n poden disposar en nostra terra, haguentse de valdrer per fora del gran exercit de la llana qu'es lo que per desgracia més abunda.

Tinch entés qu'en tal mitin, exceptuant un banquer d'Olot, tots els demés oradors varen caréixer d'importancia, puig després de molt enrahonar res d'importancia, digueren, com no sigui alló corrent de defensar la religió ab el trabuch.

N'hi hagué un altre, que si mal no recordo 's dñu El Conde de Santa María de Paredes, que feu un discurs a gran velocitat y a tota máquina, puig va dir que acabava de arribar ab el tren exprés y que volia tornarse'n ab el tren ràpid y com li faltava temps feya 'l discurs a gran velocitat: després de tenir mortificats llarga estona als remats de mansos desaparegué despedintse a la francesa entre 'ls corresponents aplausos.

Cal fer constar que 'l norantanou per cent de la concurrencia era llana dels pobles circunvehins, signent Banyolas la població que hi sporta més contigent.

Si ab mitins d'aquest sistema tractan de regenerarnos están ben apanyats, ja que ab llana y bots de ví no 's genera res.

LLANSÀ, 4 de desembre

Dissapte de la senmana passada va comensar en aquesta vila la gran farsa del novenari d'ànimas.

El nostre corb va contractar a sobre las costellas dels pallassos y demés titellas catòlics, un trabucayre foraster pera llenyar burricadas, que no creu ningú, desde 'l cubell de las mentidas.

El segón día de trobarse a n'aquesta vila, el carlatán de la peste religiosa no va fer més que bramar contra 'ls liberals republicans y socialistas, dihent qu'eran uns perturbadors de l'Iglesia y de la funesta religió catòlica.

Tinguího per entés aquest pinxo de sotana: nosaltres el desafíem a que vingui fora de l'Iglesia a predicar las sevas bestiesas y a descreditar als liberals de aquest poble! Estém disposats a contestarli; no val cap mérit fer el valent en lloch ahont els faritzeus religiosos tenen prohibit contestalshi.

GINESTAR, 9 de desembre

Haventse posat en projecte la lley de Asociaciones, el merlot de aquest poble shir comensá a buscar firmas. La major part de ellas han sigut de noys y noyas de disset anys en avall. Va agafar al agutzil de la nostra societat y també li feu estampar la firma, qu'es un noy de disset anys, preguntant-li si sabia firmar, y ell respongué que sí, y li digué que posés la seva firma, y el noy posá la seva firma ignorant tot lo que podia passar. Se creu aquest torero d'hivern que ab las firmas de noys y noyas farà retirar aquesta lley? Mes valdría que anés a resar un parell de oracions a Nostra Senyora dels Dolors qu'en trauría mes bon profit.

CORNELLÀ, 2 de desembre

El mossén va seguint ab els seus tretzes. Divendres día 30 de novembre morí una dona que tampoch havia demanat 'ls sagraments; com de rutina 's fé, la vehina mes próxima ab la certificació del metje aná a la rectoria, a comunicar dita defunció, contestant el vicari, que 'l senyor rector mossén Jaume no hi era y que no sabia ahont era, pro que allá a tres quarts de una, hi seria y s'arreglaria. El marit de la difunta, allavors digué: Donchs que m'esperí, y a la tarde del mateix día ané a la Secretaría y d'allí al Jutjat, 's feu despatxar els papers pera darli sepultura en el cementiri lliure, y el mossén encare 'l está esperant, pero enterat ell y 'l poble del resultat, no faltá qui va anar a casa 'l Sr. Rector pera avisarlo que no era manera de procedir així ab un poble, perque la religió catòlica 'n valia de menos.

PEDREGADA

¡D' aixó 'n dich una senyora de sentiments enlayrats!

Quinze días fa que corre ab un full de paper blanc, aquí y allá buscant firmas per la protesta que s'ha de presentá als poders públics contra aquesta lley fatal que tant perjudica als freres.

¡Quín modo de treballar! Quinze días fent visitas, quinze días pidolant, quinze días trucant portas, quinze días de trabals... ¡quinze días, quinze días que té 'l pis sense escombrar y que 'l baban del seu home porta els mitjons foradats!

Caballers: ara 's comensa la comedia del Marroch.

Un reguitzell de castanyas, grossas y d'hermos color, están guapament rostintse sobre un bon calfu de tronchs. De dolsas, dñu que han de serho; volerne, tothom ne vol, pero, aquí, aquí está el bussilis; veyám, aquí las tren del foch?

Per ff el Papa ha obert la boca y ha parlat el... y italiá.

Si seguim dantli disgustos, y inquietant als capellans y combinant lleys impías contra 'l element sagrat; si insistim en treure 'ls freres y en posá atrevits la mà sobre el pressupost del clero, ens tindrà per mals vassalls y punta en blanca dirá al Nunci que agafi 'l *sleeping-car* y se 'n vaji cap a Roma, deixantnos abandonats.

En cambi, si arriem velas y arreeconém tots els plans descabellats que teníam; si baixém humils el cap, reconeixent que la Iglesia es 'l únic autoritat que mereix ser respectada de teuladas en avall, el Papa 'ns promet donarnos... la benedició papal.

«¿Me preguntats qué fa 'l home?»

Vet'ho aquí en pocs paraulas: el día hi cassa llebras, el día dos cassa guatlías, el tres cassa coloms frétechs, el quatre cassa torts y ánechs, el cinch cassa canillots, el sis cassa... lo que passa...

Per últim, el día trenta

cassa... —¿Qué? —Cassa la paga.

El Govern, perque 'ls de Béjar emigran, está trinant.

—Aixó es no estimá a la patria,— dñu que ha dit, tot enfadat.

Y té rahó. Si 'ls de Béjar volen, donchs, obrar com cal, lo que 'ls toca fé es no moure's, ajassarse resignats y mansament, xano xano, anarse morint de fam.

¡Aixó es estimá a la patria!

¡Aixó es ser bons ciutadans!

Una noticia fausta, inesperada, que sens dupte 's rebirá ab satisfacció.

—¿Qué hi ha? —Que la Marina té ministre.

—Pero 'l ministre, ¿té Marina? —¡Ah, no!

Ahir manava l'Albert, avuy ha pujat en Pau; a las tres hi ha un Govern blau. a las quatre n'hi ha un de verd. Veyent tant mudá y mudá, cada respres al 'n á dormí, em pregunto, espantat: ¿Qui deuré ser poder demá? Y amohinat de debó, a hipotesis tals me llenso, que algunas voltas fins penso: ¡Qui sab!... ¡Potsé 'n seré jo!

C. GUMÀ

Una solució armónica

NCARE que potses no s'ho mereixen, no puch menos de confessar que sento ab tota l'ànima la discórdia en que avuy viuen els elements monárquichs espanyols.

«Per qué 's barallan, al ff y al cap?»

Si 'ls escoltém a n'ells, tot prové dels principis, de las ideas, del programa polítich de cada h'u.

En Canalejas no está conforme ab en Moret, perque troba que don Segimón es un neula y casi casi un reaccionari.

En Moret diu pestes de 'n Canalejas, perque considera que l'ex-jove ex-demócrata no fa més que alarmar a la nació ab els seus projectes radicals.

En Montero Ríos creu que tan funest es en Canalejas com en Moret, y més encare que aquests dos plegats en Vega Armijo, ab la seva política de pas-teleig y mitjans tintas.

Y no vull fer menció de lo que 'n López Domínguez diu de 'n Vega Armijo, ni de lo que 'n Gasset diu de 'n López Domínguez, ni de lo que 'l conde de Romanones diu de tots...

Y si ab els grossos, personas generalment finas y ben educadas, passa aixó, calculin lo que deu succehir ab els personatges de segona y tercera fila, menos diplomátichs y més desfermats de llengua. El que més y 'l que menos, tracta de burros a tots els altres y no s'amaga de dir que si la nació va malament y la exportació está encallada, es perque fulano es un beneyt, y sutano un ximple, y mengano un tarumba y perengano un carrinó.

Donchs bé; lo més curiós d'aquest espectacle, es que de tot lo que aquests bons senyors juran y perjurán no hi ha ni una sola paraula de veritat.

Lo que a tot' aquesta colla de llops polítichs els separa y 'ls fa anar continuament a la grenya no es el programa, ni la bandera, ni la conciencia, ni res del seu vocabulari patriótic.

«¿Volen que ho digui, breu y sense embuts?»

Donchs, la causa real y verdadera de todas las sevas barallas es el ranxo del pressupost.

Diguínee conservadors, diguínee liberals; titllínse de la dreta, colóquínse a la esquerra; lo mateix en Maura que en Canalejas, tan en Moret com Pidal, el móvil, l'imán que 'ls crida cap al poder no es altre que 'l turró.

El bé de la patria, la prosperitat del país, la felicitat del poble... ¡qué 'ls importan a n'ells aquestas caborias?»

El dipòsit de las prebendas, el cove dels empleos, la clan del rebost, ¡aixó, aixó es lo que 'ls interessa! Pero, el mal es—y aquí está el secret de la lluyta—que de ranxo, per bé que 's reparteixi, no n'hi ha prou per tots.

De president del Govern no n'hi pot haver sinó un. De ministres, vuyt. De directors generals, sub-secretaris y cárrechs pel istil, vintinch ó trenta...

Disposantse de tan pocs plats, ¿no es de forrosa precisió que la voracitat de uns ó altres quedi defraudada?»

Si en Maura es jefe del Govern, no pot ser que ho sigui en Montero Ríos. Si n'es en Canalejas, no 'n pot ser en Moret. Si pujan els de la esquerra, han de baixar els de la dreta. Si menjan els negres, han de dejunar els blancs...

D' aquí aquestas lluytas, aquestas guerras, aquestas furiosas batallas en las que 'ls combatents atacan als contraris, apuntant y tirant nó a la idea, al programa, al pensament, sino a la cartera, a la sub-secretaría, a la direcció general, a la presidencia del Congrès ó del Senat... ab trenta mil pessetas de sou y cotxe.

Y com que aquest conflicte, tal com avuy está plantejat es irremediable, ¿per qué no hem de mirar entre tots de buscarli solució prompta y de bon género, a fi d'evitar que tant bé de Den de figurassas, figuras y figuretas vajin tots els días poch menos que a bolets per una credencial ó una canongía?»

Al meu modo d'entendre, l'arreglo d'aquesta en apariencia gravíssima qüestió es molt senzill.

Tan senzill, que abriga el convenciment de que tot quedaria pacificat en un instant ab sòls dictar una lley que, poch més ó menos, vingúes a dir lo següent:

«Article primer.—D' avuy endavant els presidents del ministeri serán set, que 's rellevarán per rigurós torn durant els set días de la senmana. A pesar d'aquesta rebaxa de treball, la assignació de cada un dels set presidents será la mateixa que avuy.

»Art. 2.º.—El Govern se compondrá de cinquanta

R.

ENTEIXEN els que diuen que 'ls elements que acceptan la jefatura incondicional de 'n Salmerón son enemichs del procediment revolucionari. May, ni ab las sevas declaracions ni ab els seus actes han donat motius pera que ningú pogués fundament formular un cárrech semblant.

De lo que si son enemichs es de que 's caricaturisi el sentiment revolucionari. De que hi haja qui s'empenyi en abusar de la verborrea, predicant tota mena de despropòsits y bestiesas. De que 's vulguin justificar certas ambicions desenfrenadas, cultivant la ingenua ignorancia de alguns elements populars excessivament impresionables. Y finalment, de que s'intentin alçaradas sense solta, que acaban fent riure als que las contemplan y donant armas als enemichs de la llibertat.

Els que aixis procedeixen no 'n son ni 'n serán may de revolucionaris. Son ridiculissadors de la Revolució y dispersadors dels elements que 'ls verdaters revolucionaris s'afanyan en agrupar pera portarla a cap ab éxit segur.

Revolucionaris els actuals governs francesos, que ab tanta serenitat van realisant las aspiracions radicals del país.

Que 's preguntí als Combes, als Clemenceaux, als Briands, als Vivianis, si may hi havian anat ells a alborotar en els Clubs, a taxar de traïdors als seus correligionaris, ni a desfogar las sevas impaciencias en saragatas de carrer.

Y no obstant, avuy son els amos de la opinió; per que a Fransa la democracia radical es ilustrada, y sab que la Revolució no 's pot fer alborotant ni esgargamellantse en epilèpticas fogueradas, sino pensant y treballant: ab l'idea, ab la conciencia y ab la forsa de la voluntat, posadas al servey del progrés humá.

Un telegrama de Londres, que copio de un periódich de Madrid:

«Los periódicos publican un despacho de Roma diciendo que el Papa ha dirigido al rey de España una carta autógrafa, haciendo resaltar los peligros que amenazan a la monarquía de continuar la política anticatólica.»

Els monárquichs negan l'existencia de aquesta carta. Pero cas qu'existís veritat que no faría mala parella ab la de 'n Moret?

«¿Qué miran eis clericals quan tan desesperadament s'oposan a tota mida que pugui tendir a la secularizació del Estat? ¿Miran a la religió ó al seu negoci?»

Indubtablement al seu negoci exclusivament. Per ells tot es qüestió de diners y de influencias.

Si atenguessin sols a la religió no s'oposarian a que l'Estat reclamés els seus drets legítims, perque al ferho reconeixerian implícitament que la religió catòlica es tan débil, que no pot subsistir sino arrogantse el predomini temporal que correspon al Estat.

Lo qual seria la confessió palmaria de la seva impotencia y la demostració evident de que no té rahó de ser.

Cassos històrics:

Hi hagué un ministeri llampech en temps de donya Isabel II, el de Istúriz. Y als pocs días era derribat el trono borbònic.

Un altre ministeri de un tancar y obrir d'ulls en temps de D. Amadeo de Saboya, el de Malcampo. Y immediatament D. Amadeo renunciava la corona.

«Quinas serán las consecuencias del ministeri exhalació Moret?»

«Es que aquí a Espanya per estar todas las lleys interrompudas ho está fins la lley històrica?»

ministres, cada h  ab el seu cotxe, el seu palau y la seva corresponent dependencia.

»Els nous ministres se titularan: De Carreteras, de Fanals, de Firas y Festas, de Toros, de Días de gala, de Vacacions, de Protecció a la Familia, y altres denominacions pel istil.

»Art. 3.º.—Els ministres estarà autoritzats pera donar ab preferencia collocació als seus fills, gendres, nebots, etc., etc., quedant a la seva discreció la invenció dels empleos que al efecte siguin necessaris, com aix  mateix el senyalament del sou que creguin que als favorecuts 'ls fa falta pera viure ab decorosa comoditat.

»Art. 4.º y últim:—Si ab els cinquanta ministres no n'hi ha prou, els set presidents poden, sense necessitat de consultarho a ningú, ampliar el número de carteras, fins a conseguir que no quedi ni un sol descontent.

»Qu  tal? »No 'ls sembla que combinantho aix  l'harmonia, avuy desplorablement perturbada, quedaria restablerta en un moment y que l'alborotat mar de la política 's vindria a convertir en una hermosa bassa d'oli?

Per la tranquililitat del país, per la salut y l'benestar dels nostres interessants caps-padres crech que val la pena de probarho.

FANTASTICH

que aquest era el quint govern lliberal, y els hi digué, aplicantlos el proverbi taurom quich: —No hay quinto malo.

Ja ha comensat la lidia. De puyas per ara no n'faltan, ni de banderillas tampoch. Ja veur m lo que succeheix fins que vingui l'hora del arrastre.

Quan en Moret governava li feya l'amich — en Teodor Bar . Y ara diu veyentlo a terra: «Cay  pateado —  l se lo ganó.»

Llegeixo: «El Sr. Navarrotreverter (hijo) ha sido nombrado subsecretario de Hacienda.» El pare ministre; el fill subsecretari. »Ah sala!... »Quina manera de tocar el piano a quatre mans!

A Valencia ha ocorregut un portentós miracle. Reynava una desfeta tempestat, y el campaner de la parroquia del Carme vinga tocar a bon temps. Quan un llamp, atret per las ondas sonoras, va caure sobre d'ell, dihentli ab veu atronadora: — »Ma noy, y que bé las tocas las campanas! L'infelís qued  calcigat. Y tot perque l'rector no li havia advertit que l' tocar las campanas en mitj

dirho. Es ja inútil demanar a Deu Nostre Senyor que 'ns concedeixi el nostre p  de cada dia, desde l'moment que no 'ns arriba may a la boca. Ellas ens l'arribatan!

En Weyler, tot just possessionat de la cartera, va treure a debat la provisió de las Capitanias generals. Ja tenia a punt el fil y l'agulla pera cusirse l'tercer entorxat.

Pero alguns dels seus companys de ministeri li varen ensenyar las dents, y va quedarse m s arronsat que un muixarn  sech.

Y ara dinhen que canta y trina aquesta copla:

«De cap manera logro els meus fins: mal si soch fora, mal si soch dins.»

Es molt, pero molt enraonat lo que diu *El Pais*: «Al sostenir que l'poble est  tip de llibertat y vol pa, els bisbes parlan en socialista. Y al dir que certas disposicions no obligan, parlan en anarquista. Ab aix  justifican el robo y excitan al assassinat, donchs quan els pobres no tinguin llibertat ni pa 'ls pobres arramblaran ab els anells dels prelatos, ab els pectorals, els b cules y las mitras, y si aix  no 'ls hi basta aniran per las alhajas de las Verges y pels bens del clero.» Molt ben observat.

Dos-quart sa finestra—hem d'anar a cantar la prima-segona—que us vaig ensenyar. Qu' es cosa ben certa—vos ho puch jurar; la tres-quart del avi—me la va contrar. Y quan dem  a missa—el poble anir , qu  es la tal pabilla—tothom ja sabr . Desde aquella feta—aquella rosella d'olor s perfum—may m s se va veure, SISKET D. PAILLA

ANAGRAMA

Al nebot de 'n Tot, fill de D. Pasqual, el vareig trobar menjant un total.

A. DE P. CARABACH

TARJETA

ADELAIDA PRETEL

RIGORT

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas el t tul de una sarsuela castellana.

MOKA SOKA Y C.ª

TERS DE S LABAS

Substituir aquests punts per lletras de modo que llegis vertical y horizontalment diguin: 1.ª ratlla: moble; 2.ª: aparato el ctrich; 3.ª: nom de dona.

ARCADI GUA SCH

GEROGLIFICH

A = A

D

A = A

I A

MIQUEL ROCA

ACUDITS

Un que tot sovint pateix de la boca, pregunta a un seu amich.

—»Y a t  no te han fet may mal las dents?

—Més de lo que te 'n pugin fer a té en tots els días de la teva vida; pero no las mevas sino las de un gos de presa que una vegada 'm v  mossegar deixantme fet un Sant L tzer.

Dos que han vingut molt a menos se troban a la Rambla.

—Y donchs noy, qu  qu' t' dedicas ara?

—A passejar-me.

—Com jo. Y digas, digas, qu  has trobat encare manera de remontar el negoci?

—Fuig, home, fuig: qu  no veus que no inspiro prou confiansa per ensajar una segona quiebra?

Repichs

HA mort a Roma el famós Doctor Laponi, metje del Papa. Ja ho sign  també de Lleó XIII. Tots dos pontifices tenfan m s f  en la ciencia del Doctor Laponi, que en l'aygua de Lourdes y en totas las imatjes miraculosas solas y plegadas.

Y aix  que l'tal Doctor Laponi era espiritista ab punts y ribets de lliurepensador. Sens dupte per aquesta causa no li varen fer efecte las benediccions que diariament li enviava l' Papa durant la seva última malaltia.

El bon doctor devia dir: —Que se las guardi per ell, per quan el poagre l' fibli.

«El poder es un soplo» —asseguran que va dir en Moret, després de haver escrit la famosa carta al rey, que verdaderament era lo que 'ls castellans ne diuhen un soplo.

Dos días després queya de bigotis entre 'ls xiulets estridents del país en massa. Ab lo qual quedava plenament demostrat que, en efecte, «el poder es un soplo»... una bufada que pot adquirir la forsa del huracà passant al través dels pitos.

El marqu s de la Vega de Armijo, actual president del Consell de ministres, té la friolera de 83 anys.

La monarquía dir :—Al últim tinch lo que 'm conve: sanch jova.

Els lerrouxistas fa més de tres setmanas que est n esperant que l' seu idol parli en el Congr s pera donar un cop de cap.

Y en efecte, ja ha parlat. Ho va fer dimars en apoyo de una esmena al pressupost de Guerra, en virtut de la qual s' equiparan els sous dels veterinaris als dels metjes militars.

Vost s no ho entendr n, ni jo tampoch; pero quan ell ho ha fet, no ho duptin pas, ser  perque aquest deu ser el camí més expedit per anar de dret a la Revolució.

»La Revolució!... Y sobre tot la que ha de fer en Lerroux ja la veur m feta y pastada, a l' hora me nos pensada.

Un p  inflat y botarut. —Aquest p  té molta miga— deya el forner. Van llescarlo y era tot ell buyt de dintre.

La qüestió son crisis, moltas crisis: una cada setmana, o millor encare una cada dia.

Y vinga nombrar ministres nous, triantlos entre 'ls amichs m s íntims, que res hi vol dir que cayguin tan bon punt hajan pujat, ja que cauben sempre sobre tou: es a dir, sobre la cessantia de 7,500 pessetas anuals.

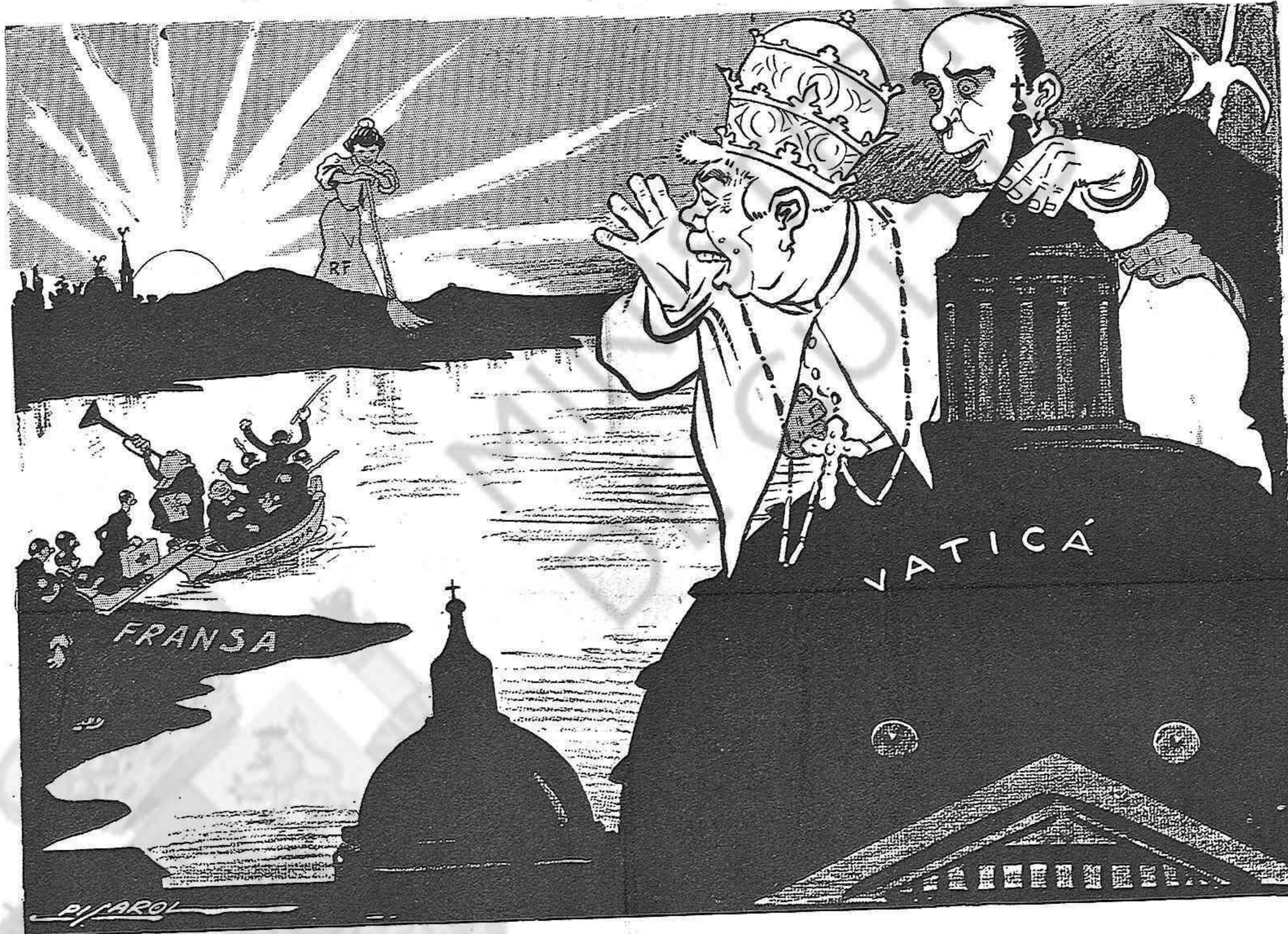
»Y el país fet un ximplet! »Peulenlo al pobre Peret!

Estich ab lo que diu en Vega de Armijo... pero contant sempre ab que una cosa es dirho y un'altra realisarho.

Parlant de las ordres religiosas, deya el President: —Se fa precís contenir el seu desarrollo excessiu; pero hi ha que ferho ab templanza y sense violencias. Conformes: ab tal de treurelas d' Espanya jo passo per tot, fins per pagals'hi passatje en el *sliping*.

Una frase que s' atribuheix al rey: Després de jurar els nous ministres, els hi record 

El patró Aranya el Papa aconsellant la resistencia al clero franc s

—Embarqueuvos, fills meus, embarqueuvos, que jo... ja 'm quedar  en terra.

de un temporal desfet, té las sevas inconveniencias y els seus perills.

»Y el miracle? Ben clar se veu. »No es miraculós que en pl  siglo xx sapigan m s de Física els llamps del cel que 'ls capell ns?

Fonsagrada es un poble de la provincia de Lugo... que prompte haur m de posar en temps passat, dihent era en lloch de dir es.

Tot a causa de la emigració. Son tants els vehins que n' han fugit, que la major part de las casas est n tancadas; els camps sense cultivar, per falta de brasos, s' estén convertint en desolats eremots.

No faltar  qui digui:—»Y bé, tant se vall... All  d' hont ne fugen els homes, s' hi estableixen las perdus. »Y quinas casseras m s regaladas no s' hi podrán fer!

Una pobra costurera, que ja fa molt temps que està sense feyna a causa de que las congregacions religiosas l' agabellan tota, no haventhi ab ellas competencia possible, aquest dia m' ho deya:

—Aquestas monjas assassinas son enemigas fins del Pare nostre. Vegi vost  mateix si tinch rah  al

Y adem s molt dintre del adagi catal : «Qui sembra, cull.»

XARADA

Jo 'n sí una total,— y es cosa ben certa, que més de una noya— molt hi podr  apendre.

Al poble *Invers-dos*— hi havia una nena; *Quart-tres-quart* se deya— y era una perleta.

De *prima* Rossell— pibulleta n' era, y hereus y fadrins— li anavan darrera.

Molt enamorat— d' ella estava en Pere, el millor fadrí— de tot aquell terme.

Pro com era pobre,— mofas ella 'n feya, y hasta molts fadrins— també se n' en reyan. Cada h  de per sí— per ferse ben veure, una *prima-dos*— junts li varen treure.

Tan avergonyit— el xicot se veya, que jur  venjars'— d' aquella mala herba. La Pasqua arrib — ab sas caramellas, y als companys digué:—Ja ha arribat la meva.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Joan López, Ramiro Espinosa, Anti-barral , Ordex Harig, Pepe el Tranquilo, Miquel Serrats y Camps, J. B. Camps, y Enrich Bonagarriga (a) Suat: Paciencia.

Caballers: P. Cararach, Arcadi Guasch, Moka Soka y C.ª, Gumersindo Roca (fill), Cou de Clau, Tres calandris de Masnou, Joanet de l' Hera, y Un anti-maurista: Esperansa.

Caballer: J. Vives Borrell: Son en cartera y la d' avuy hi entra també.— J. M. Trull: Es incorrecta.— Laugema: Lo mateix li dich.— Juan Serra: No 'ns té utilitat.— Joseph Plan s: Procurarem buscarli lloch.— Andresito: Gracias per l' envà.— Antón Martínez: Ab aquests diubuxos y un autom vil vost  pot anar lluny.— S. Roig y Ribas: No est  gayre bé, que diguessim.— Eduart Baqu : Idem de idem.— A. Sadaob Tobir: Defectuosa.— F. Jové y Calbó: Poca picardia.— Joaquim Civera: Si disposessim d' espay sufficient, qu' n' complauriam de estimats colaboradors.— J. J. A., J. V., J. P., J. S., E. P., J. T., Hill, J. C., J. R., Sol y Dario, J. V., y Ocillac: No podem publicar las cartas que 'ns remeten, per diferents rasons.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8 Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

DIJOUS QUE VE, DIA 20

L' Almanach de La Campana de Gracia

pera l' any 1907

ES L' ALMANACH POLÍTICH MES ANTICH Y MES POPULAR D' ESPANYA

200 páginas. — La mar de caricaturas. — L' auca del revolucionario malo. — Text de las primeras firmas

DIJOUS, dia 20, sortir . — VALDR  DOS RALS. — Se vendr  per tot arreu